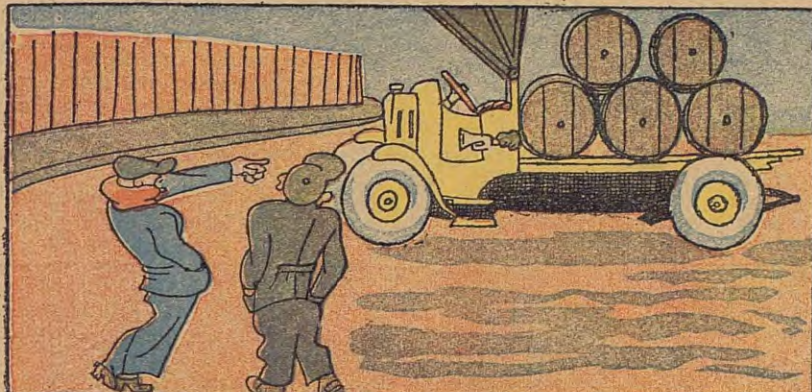

VIROLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

LES BOTES SALVADORES

per CASTANYS

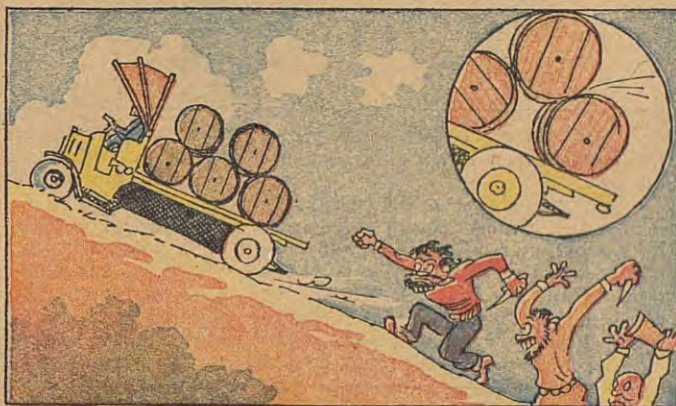
En Miquel tenia de portar un carregament de bótes a un poble apartat, per arribar al qual li calia passar per un lloc anomenat «Coll dels lladres» on hi havia una colla de malfactors que es dedicaven al pillatge. No cal dir que en Miquel sortí amb certa recança.

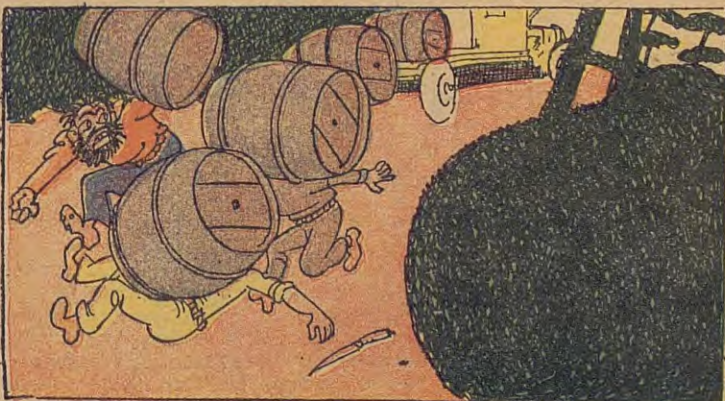
Sortí amb el camió a la matinada, ple de negres pressentiments i enfilà la carretera de revolts que conduïa al «Coll dels lladres».

Encara els malfactors no senti'en la remor del camió, s'aprestaren per atracar-lo. Amagats, esperaven per deturar-lo, però passà tan furient que no tingueren altre remei que seguir-lo costa amunt.

Enutjats per no haver-lo pogut deturar, l'empaitaven amenaçadors. Però degut a la forta pendent i als sotrac, les bótes es somogueren i començaren a rodolar cap avall.

Quan els lladregots se n'adonaren ja no foren a temps a fugir. Les bótes feixugues i a mercè de la forta pendent, els caigueren a sobre, masegant-los fins a quedar empresonats sota d'elles.

Quan en Miquel et s'adonà de la manca de pes i baixà per veure si havia perdut la càrrega, podeu comptar l'alegria que tingué en veure de quina s'havia salvat.

Una història en una cartera

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

Dibuixos d'en MIRÉ

Ventura es presentà al consolat americà i digué que havia rebut una lletra d'un tal Mr. Harrison perquè l'anés a veure, i que havent perdut l'adreça pensava que potser al consolat la sabien. Al consolat coneixien dos Harrison, un dels quals s'havia embarcat feia tres dies cap a New-York, l'altre vivia a la Bonanova. Quin Harrison devia ésser al seu? Ventura i Martinet anaren a la Bonanova i preguntaren al

trucar a la porteria de la torre: — No és aquí on viu Mr. Jones Harrison? (Els ja sabien que l'Harrison d'aquella casa no es deia Jones, però ho preguntaren per fer enraonar al porter) — No, nois, el senyor es diu Harrison però no Jones sinó Louis. — Potser ens hem confós — feren els nens — però no és enginyer de la Canadencat? — El senyor és enginyer, però no de la Canadencat, no exerceix, sols s'ocupa

del assumpte que l'han dut aquí, i un cop llest pensa entornar-se'n, de manera que no deu ésser el que vostès busquen. I precisament ells pensaven llavors que aquell era el que buscaven.

— Podríem parlar-hi? Perquè es casual que sigui també enginyer, que visqui a la Bonanova i es digui el mateix nom. Un cop a presència de Mr. Harrison, en Ventura que era més atrevit, començà a empaïllar men-

des per veure si fent enraonar a Mr. Harrison en treien alguna conseqüència.

— Un servidor — començà dient en Ventura — sóc recomanat del senyor Blancafort que m'ha dit que vostè m'atendria, per acceptar-me en el seu despatx com per meritori. — No conec cap senyor Blancafort, — féu Mr. Harrison, ni tinc despatx, de manera que evidentment aneu equivocats, no sóc

l'Harrison que busqueu. Però m'agrada el teu aspecte i tota vegada que cerques empleu, si vols treballar amb mi per auxiliar-me en algunes diligències que he de fer, t'ofereixo deu duros setmanals. Això sí, és feina sols per uns dos mesos.

Acceptà en Ventura, perquè ere vacances i sabia que a casa seva s'alegrarien molt de saber que tenia feina ben pagada per l'estiu. Les coses

no podien presentar-se millor. Com esperava, els seus pares no sols aprovaren que treballés, sinó que s'alegraren de veure que al final, deixant-se de cabòries de llibres d'aventures es posava a treballar: si ho haguessin sabut que era una aventura precisament el que el feia emplear! En Martinet intentà repetir l'experiment que tan bons resultats havia donat amb Mr. Harrison, procurant esbrinar la casa de

Mr. Forton i procurar entrar-hi al seu servei.

Però al consolat no coneixien cap Mr. Forton a Barcelona. Amb això els amiguets quan es trobaren en acabar la feina del dia, deduiren que Mr. Forton, també com Mr. Harrison, era provisionalment a Barcelona. Segurament l'un hi era per l'altre. Ventura a les ordres de Mr. Harrison, anava seguint amb atenció les diligències en què in-

tervenia, per recullir qualsevol dada que li podés ésser útil.

De moment la seva feina s'havia reduït fer sobres, les direccions dels quals eren totes d'Amèrica. Mentre estava en aquest afer, es presentà un americà que anomenant-se Moore pretenia veure Mr. Harrison. En sentir el nom de Moore, Mr. Harrison digué a Ventura que li digués que no el volia ni veure'l. Però el tal Moore es veu

que estava decidit a entrevistar-se amb l'amo de la casa, perquè insistí en què era precis que es veiessin, que hi havia hagut un malentès entre ells i que precisament d'això venia a convence'l. Al cap de tanta insistència, logrà sortir amb la seva. En Ventura de seguit comprengué que estava en presència de l'amic de Mr. Forton, que anava per la misteriosa vaca. Començaria a descórrer el vel? (Continuarà)

Una experiència famosa

Dibuixos d'En CORNET

per En GUILLEM D'OLORÓ

Una de les coses que més li plaïen al cèlebre doctor Matesanz era que l'anomenessin eximi doctor. Es clar, com que l'home era darwinista i estava convençut que ho era, d'ex-simi, fruïa en sentir que li ho recordaven. Més transformista que el mateix Frègoli, sostenia no sols que l'home ve

del simi, la dona de la mona, el nen del mico i la nenà de la mica, sinó també que encara avui dia hi pot haver simis que vagin transformant-se en persones i que com qui es treu una camisa es treguin la pell peluda, cua inclosiu i quedin transformats en homes fets i drets.

Molts dies hauríeu pogut veure'l al Parc de la Ciutadella on anava després de donar classe de Zoologia ultramoderna, parat davant les gàbies dels inofensius pitecs, provant de convencen-los que s'havien de tornar homes i ben de pressa, que aquella vida no podia durar i que no tot era menjar ca-

cauets i treure's les pusses, en aquesta vall de llàgrimes.
Per tal de fer-los anar transformant els donava menjar cada dia, progressivament evolutiu. Havia començat amb cacauets crus, després torrats, després bullits i guisats i així successivament, passant per les etapes de castanyes, ametlles, caramels, platillo

amb peres i «vol-au-vent bordelais» els anava acostumant a les menges humanes. Però els simis, tossuts, no volien transformar-se.
I la dèria del Dr. Matesanz anava creixent, creixent i evolucionant dintre el seu evolutiu cervell fins al punt que arribà a creure's ésser el Quixot dels simis, el cavaller andant que havia de

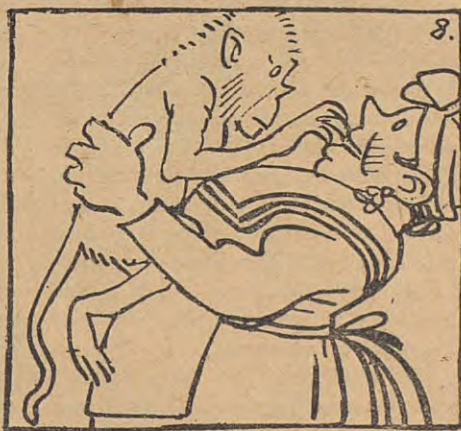

desvetllar la simiesca raça i fer-la evolucionar devés el seu últim fi, la transformació en homes.
Començà per comprar un petit simi i a criar-lo com a una criatura de bolquers. Li tallà la cua, prèvia cloroformització, el bolcà i el foixà i el posà en un bressol. Cada dues hores li duïa un biberó de llet calenta i quan no

volia dormir el bressava i el passejava.
Com que els homes no entenen gaire en la cria de crios i els savis menys encara, aviat aquella feina se li féu pesada al doctor Matesanz i decidí llogar una dida eixuta pel seu estimat futur personatge.
L'agència de criades li'n trameté deu o dotze, però a cada una que es

presentava s'armava allà un vol terrible ja que les bones dones es creïen insultades en veure que aquell senyor doctor volia fer-los cuidar un simi bolcat.
Per fi en trobà una que obligada per la gana es prestà a fer-ho i començà a cuidar-se de la criatura amb la mateixa sollicitud que si hagués estat

de debò. El simi creixia, no pas tan com una criatureta però sí el suficient per omplir d'orgull paternal el cor del doctor Matesanz. Ja se'l veia transformant en un xicot fet i dret, estudiant zoologia a la càtedra del pare adoptiu i lluint el garbo al passeig de Gràcia a l'hora de la goma.
(Acabarà)

CONTES ARABICS

ADAPTATS PER JOAN GOLS AMB IL·LUSTRACIONS DE JOAN G. JUNCEDA

UNA COMPLICADA HISTÒRIA

(Continuació)

Jo em vaig asseure de bell nou, ella em prengué la mà esquerra entre les seves i em digué:

— A quin estat de follia t'ha conduït el meu amor! Jo veig, ara, ben clar que ell t'ha deixat a la ruïna, puix t'has gastat tota la teva fortuna amb mi. Segurament aqueix estat t'ha obligat a cometre una mala acció que prou has pagat ben car! Es, doncs, per culpa meua, que has perdut ta mà dreta: Jo et juro que, en pagament, mai més no em separaré del teu costat i, per complir-ho, ara mateix vull maridar-me amb tu!

A ses paraules jo caigui agenollat als seus peus plorant commogut. Ella m'alçà i m'estrenyí contra son cor amb les llàgrimes als ulls.

Immediatament envià a cercar els testimonis i féu escriure el contracte de nostre sponsalici, al final del qual hi féu afegir un capítol que declarava que totes les riqueses d'ella, en propietats, en diners... en tot, m'apartenien des d'aquell instant.

Quan la gent s'hagué allunyat, la meua amada em prengué per la mà esquerra i em conduí a la seva cambra privada; obrí una caixa i em digué:

— Guaita!

A dins hi havia un sens fi de paquetets formats pels meus mocadors amb cinquanta dinars d'or a dins de cada u; eren aquells que cada vespre deixava a sota d'un coixí amb destinació a ella, els quals, tots junts, formaven la fortuna que jo havia després en obsequi de la meua enamorada!

— Es la teua pròpia fortuna — em digué — que ara la recobres junt amb la meua que jo et donó. Cada dia tu em deixaves un mocador de seda amb cinquanta dinars d'or. Cada dia jo l'acceptava i el guardava curosament, esperant poder-te tornar tota la teua fortuna el dia que jo et donaria, amb mi, la meua! Aï! Que jo no puc pagar-te el sacrifici que has fet, de la teua mà dreta, ni que donés la meua vida i la meua ànima per tu!

Jo vaig besar-li les mans amb els ulls plens de llàgrimes. Després ens assegürem a taula i ens serviren el banquet de noces i ella continuà dient-me les paraules més gentils i les més dolces, però amb una profunda tristesa pintada als ulls per la pèrdua de la meua mà per ella.

Podeu comptar si en vaig ésser de

venturós amb la meua enamorada muller! Però ella s'anà afligint de veure la meua mutilació; anà llanguint... l'anguint... de tal manera que al cap de tres mesos emmalaltí d'aquell mal de tristesa i, en pocs dies Al·lah l'elegí per endur-se-la a l'altre món. Com no vaig morir aleshores de desesperació, no crecja, quasi, nien la mort! Vaig caure malalt i vaig tardar molts i molts mesos en refer-me. Quan em vaig trobar millor em vaig decidir a ordenar la fortuna que la meua muller m'havia deixat, la qual era enorme, en diners, en finques, en mercaderies... Entre aquestes hi havia una gran quantitat de saques de sèsam. Es tot just el que tu m'has fet vendre a tan bon preu.

Pel que respecta a les temporades que jo passava allunyat, sense venir a recollir els diners que tu em guardaves, eren degudes a la necessitat de liquidar la fortuna que t'he esmentat. Ara et prego, doncs, que en pagament de l'hospitalitat que em dones a la teua casa, partint-te el menjar amb mi, vulguis acceptar la suma que m'has guardat durant tot aquest temps la qual haves cobrat pel meu compte, de la venda del gra de sèsam que em deixà ma pobra amada!

I tal és la meua història i la causa que m'obliga a menjar amb la mà esquerra!

Aleshores jo, oh rei poderós! vaig dir-li de la millor manera que pogui, el meu agraïment i ell m'invità a ajuntar-me amb ell i fer el negoci plegats. Compràrem mercaderies i les anàrem a vendre al seu país, que ja us he dit era Bagdad. A Bagdad férem altres importants compres de mercaderies i vinguérem a vendre-les ací, al vostre país. I, per fi, fa pocs dies que ell ha marxat de bell nou a Al-Kahirat i jo n'he romàs uns quants més per tal de liquidar algunes vendes fetes darrerament i quan anava a preparar el meu viatge, aquest vespre passat s'ha escaigut l'aventura que prou coneixeu amb el pobre nanet, vostre bufó favorit!

El rei, havia escoltat amb gran atenció el recitat del Corredor Cristià, i quan acabà digué:

— Ja és interessant, ja, la teua història, oh Corredor Cristià! Però no ho és pas tant, de bon tros, com la de la mort del nan geperut. Per tant, ara mateix us faré penjar a tots plegats!

— Senyor! — exclamà agenollant-se

l'Intendent, el qual fins aleshores havia romàs callat. — Si m'ho permeteu us contaré una història, la qual, si bé és més curta, no és, per això menys interessant que la de la mort del nan geperut! Si vós, després d'haver-la escolta, la judiqueu així, ens fareu la gràcia de la vida a tots!

— Així sial! — exclamà el rei acomodant-se.

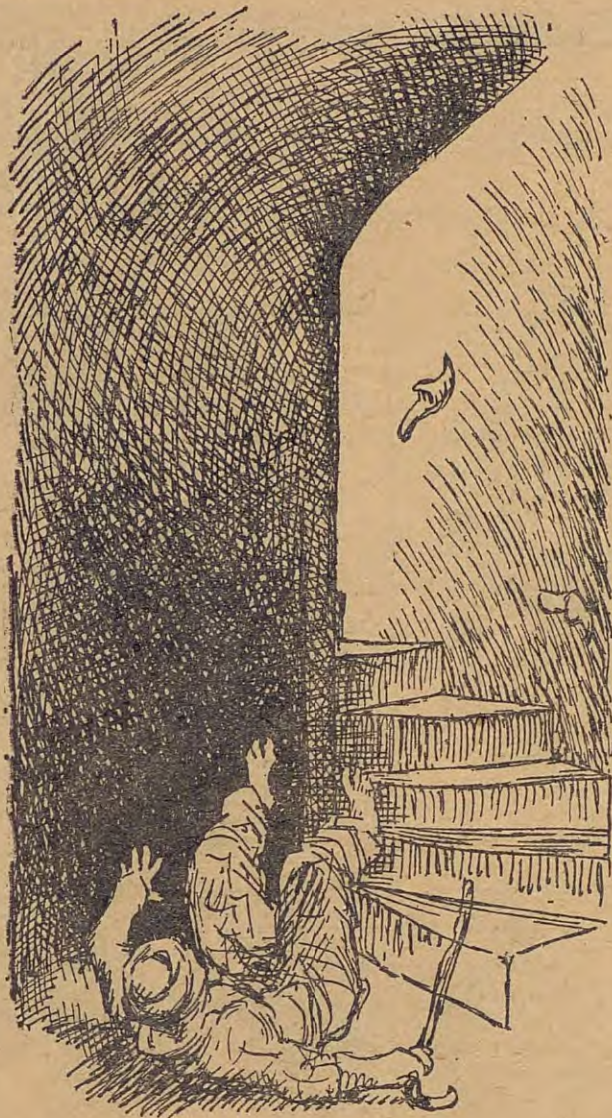
Recitat de l'Intendent

— Jo, senyor, — feu l'Intendent de la cuina del Soldà, — us contaré l'història d'un amic meu, el qual era orb de naixença. S'anomenava Bachac i era un dels principals de confraria de captaires de Bagdad.

Un dia Al·lah volgué que arribés a una porta que estava closa, a demanar caritat: Picà amb el gaiato i, quan hom li respongué de dins estant: «Qui hi ha?»; ell, tal com feia sempre per obrir a obrir els de dins, no respongué. Al cap d'una estoneta, repetí l'operació: «Qui hi ha?», li respongueren; però ell, res! Aleshores hom obrí i aparegué a la porta un home, al qual, si el meu amic Bachac no hagués estat cec, no li hauria pas, per cert, demanat almoïna; tan descoratjador era el seu aspecte.

— Què voleu? — li preguntà de bell nou.

— Una gràcia de caritat en nom

d'Al.lah l'Altíssim! — respongué Bachbac.

L'home li preguntà malhumorat:

— Que sou cec, per ventura?

— Sí, — feu ell — i molt pobret!

— Doncs deu-me la mà perquè us conduexil!

Bachbac li allargà la mà pensant: «Això és que em vol obsequiar a dins de casa seva per tal de no fer ostentació de la caritat»; i es deixà conduir. El feu pujar escales i més escales fins que foren a dalt de tot de la torratxa de la casa, la qual era molt alta. En essent a dalt l'home tornà a preguntar-li:

— Què m'heu dit que volieu?

— Una almoïna, per Al.lah! — féu ell un xic sorprès.

— Que Al.lah us faci bé! — li respongué.

— Home! — di-

gué Bachbac molt empipat. — Bé m'ho podíeu dir a baix a la porta això!

— I tu, mala sort de captaire, bé podies respondre des del carrer quan jo preguntava «qui hi ha», des d'aquí dalt estant! Ara, doncs, ja pots tocar el dos ben de pressa si no vols que et mesuri les costelles amb el garrot! Aull... — I féu petar la llengua tal com quan hom vol fer fugir un animal.

El pobre Bachbac, orb i tot, hagué de baixar d'esma les escales i, quan encara n'hi mancaven una vintena féu un pas en fals i feu una tombarella que no el deixà parar fins a baix al carrer.

Gemegant i sospirant eixí al carrer palpant les parets amb el bastó; i ben aviat trobà dos companys seus, orbs com ell mateix els quals li preguntaren la causa de la seva aflicció. El els

l'explicà i després els digué:

— Ja veieu, bons companys, que avui he tingut una mala jornada; ara, doncs, us prego que m'acompanyeu a casa meua per tal que pugui retirar part dels diners de la nostra confraria (dels quals em feren dipositori) a fi de què pugui comprar-me un xic de menjar!

Mentrestant, l'home en qüestió,

baixà de casa seva, s'atansà poc a poc a la porta i escoltà la conversa llur i, quan començeren a caminar, els seguí. Quan arribaren a la casa del meu amic Bachbac, en obrir, aquest la porta, l'home s'hi esmunyí dissimuladament i es quedà arredossat en un recó.

Bachbac tancà la porta curiosament, i després digué als seus dos companys:

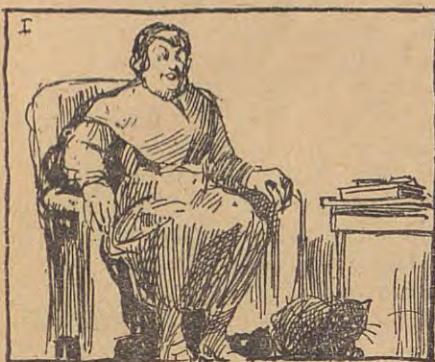
— Ara, amics, abans que tot, cal que registrem bé la casa per si s'hi hagués introduït algun lladregot.

En oïr aquestes paraules l'home en qüestió, que no era altre que un lladregot molt anomenat entre els del seu ofici, guaità per tot arreu i, en veure una corda que penjava d'una biga del trespòl, s'hi enfilà amunt sense fer soroll i s'hi quedà assegut tranquil·lament.

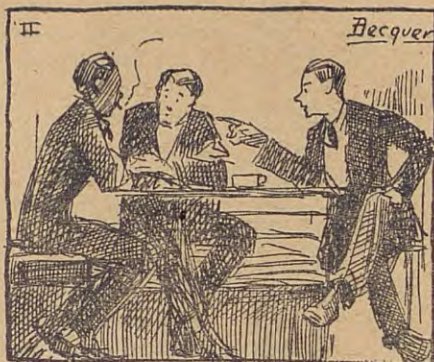
(Continuarà)

La gana

I
Té la senyora Teresa
una casa de dispesa
on viuen molts estudiants
que són d'aquells tan bergants
que no van mai a la classe
i sempre treuen carbassa.

II
Si tenen algun diné
tot es gasta en el cafè
que sempre el prenen amb gotes,
i el que sobra, el cirabotes
i el cine de tant en tant
de pressa el van escurant

III
Quan arriba fi de mes
cap butxaca té dinè
i la senyora Teresa
amb la butxaca malmesa
troba que no pot cobrar
però e's ha d'alimentar.

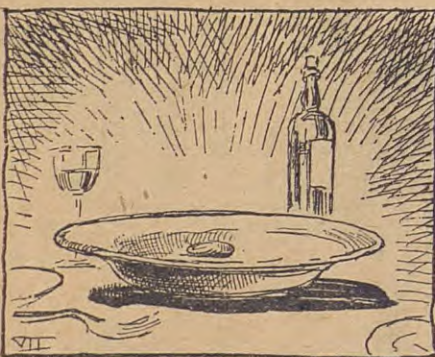
IV
D'aquí ve, que cada dia
quan se'n va a la Boqueria
no compra més que patates
i encar de les més barates
que ja no les vol ningú
perquè es fruit massa madû.

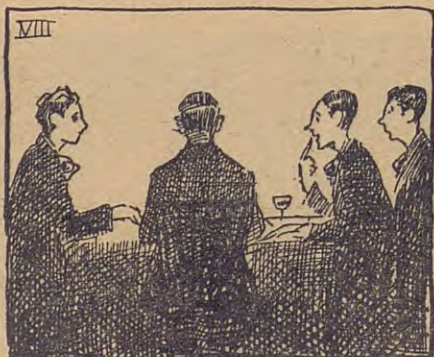
V
Dels estudiants, està clar!
ningú gosa protestar
i se les mengen. Mes aï!
almenys s'atipessin, rail!
prò el cas és que la racció
cada dia es fa menor.

VI
Per fi arriba un dia gran!
té diners un estudiant
i na Teresa, encantada,
ha cobrat mitja mesada
i cou, per celebrâ això
nou unces de tall rodó.

VII
A taula fan les porc'ons
que són talls molts petitons
cadascú devora el seu
però en acabar, hom veu,
que un tall de més han tallat
i al mig jau abandonat.

VIII
Tots se'l miren amb afany
rumiant algun engany
per poder-se'l apropiar
sense els altres protestar.
Tots el volen amb delit.
Qui serà el més atrevit?

IX
Un apaga la bombeta
per pispar-lo a la quieta.
Posa les mans en el plat
i sabeu què hi ha trobat?
Les mans de tots els demés...
prò el tall de carn ja no hi és!

UN RETALLET DE CADA COSA.

ERRORS FAMOSOS

Hem llegit recentment un recull de cèlebres equivocacions d'oradors i conferenciants. Molts recordaran allò de les «plomes de gazel·la» d'un famós diputat a Corts. Els següents són menys coneguts:

«Si veieu tres vaques dretes en un camp i una d'elles jeu, aquesta és un bou.»

«Per què ens hem de sacrificar per la posteritat? Què ha fet la posteritat per nosaltres?»

«El fang de la política és la roca on s'estabellen les bones intencions dels ciutadans.»

«En aquesta conjura hi veig les petjades d'una mà misteriosa.»

«Un home no pot estar en dos llocs al mateix temps, a menys que no sigui un ocell.»

«El calze de nostres tribulacions està sobreixint, mes, aïl encara no és ple!»

«Aquesta veritat que acabo de manifestar, tots la sabeu des de fa molts segles.»

«Si porteu els polítics a una illa deshabitada, abans de dos dies ja hauran ficat mà a les butxaques dels salvatges nus per robar-los el que tenen!»

«El vi l'havia deixat sense paraula i estava renegant.»

«Mireu les grans ciutats de l'antigor! On són? Algunes han desaparegut tan absolutament que fins és dubtós que hagin existit!»

«Vés amb compte! L'antic lleó encara té urpes i becl!»

Boxejador primer: — Ja cal que us prepareu a rebre, company! Fa deu anys que boxejo. Diuen que vaig nàixer amb els guants posats!

Boxejador segon: — Potser sí, i em sembla que morireu de la mateixa manera.

A l'exposició de pintures:

— Oh, quin retrat més lleig!

— No és un retrat, senyora; és un mirall.

Enric de Poch donava un *five o'clock tea*. Havia llogat un excel·lent quintet i estava esperant que comen-

Jutge: Veig que, a més a més dels bitllets de banc, també us en vàreu endur les joies i els rellotges.

Acusat: Sí, senyor jutge. Vaig recordar que els diners sols no fan la felicitat.

De The Passing Show

cés la música amb una mica d'impaciència.

— Què fan, que no toquen! — exclamà, per fi.

— Dispensi, estem afinant — respongué un dels músics.

— Afinant, aral! Fa dues setmanes que els vaig contractar, i no han tingut temps d'afinar!

Un captaire sà és mil vègades més feliç que un milionari malalt.

El senyor Solà és tan aficionat a la música que cada dia menja fasols i vol força midó a la crema i al seus set fills els ha posat els següents noms:

Dominic, Remei, Miquel, Fabià, Soledat, Ladislau, Simó.

— Per què no et dediques a l'astro-

nomia?

— Perquè sóc molt curt de vista i no veuria les estrelles.

— Això raï! Mira-les amb els ulls de poll que són els que van millor per això.

El papà i la mamà van a una recepció i en Tonet s'ha de quedar a casa, tot enutjat.

— Mira, nen, a les recepcions només hi van els que hi són convidats, i a tu no t'hi han convidat!

— Donz quan jo zeré gan, faré cada dia dezepzionz i no convidaré a dingú!

FAULES D'ISOP

L'ocel i la rata-pennada

Un ocell peniat fora la finestra, cantava a la nit. Una rata-pennada oí la seva veu i hi anà a preguntar-li la causa de què de dia callés i cantés de nit. Contestà ell: «No ho faig sense motiu, car fou cantant de dia com em varen agafar i per això, des de llavors, he devingut més prudent.» I la rata-pennada digué: «Però no és ara que et cal vigilar, perquè és inútil, sinó abans d'ésser pres.»

La faula mostra que en les desgràcies, de res serveix repenir-se.

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 582 — Magde Vinyes

N.º 583 — J. Font

N.º 584 — Anton Guasch

N.º 585 — J. Vilarrasa

Redacció. Administració: Cardenal Casañas, 1.
Impremta: Carrer de Muntaner, 24, interior

AVENTURES D'EN BALIGA I EN BALAGA

Un xic més la societat
ja és pot dir que «l'ha ballat».

— Noi, tinc ganes de debò
d'anar a Festa Major.

— Com ens lleparem els dits
bo i menjant ànecs rostits.

L'un cego, l'altre coixet
es fan un capitalet.

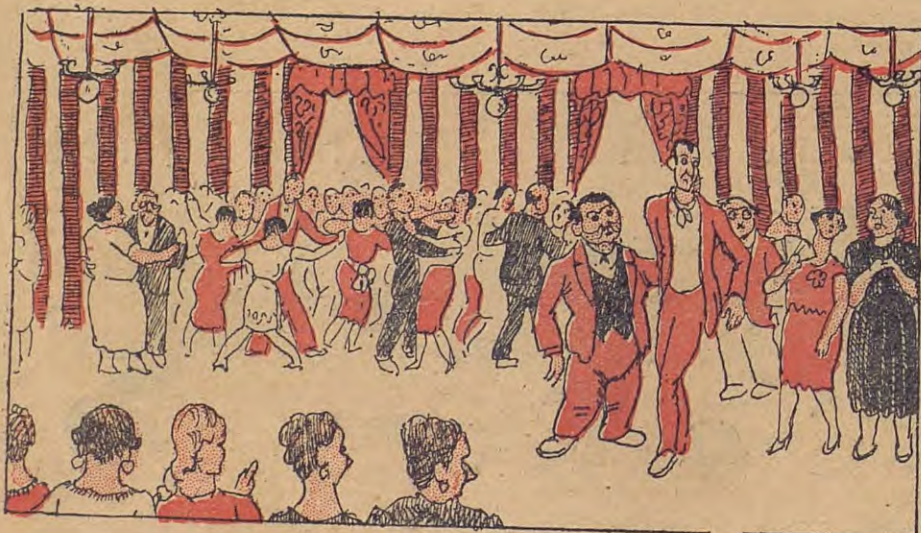
I arriben a l'Hostalxíc
sense bitllet ni fatic.

On veuen taula parada
hi tenen una assentada.

— Ves qui ho-havia de di
ser parents del meu cosí!

I un cop tips, en Jep Babau
me'ls porta cap a sarau.

— Balla amb el sinyó, és parent.
— I ara, captava en el tren!

I fan mofa tots plegats
d'en Jep i els seus convidats.

Toni